

Beskrivelse

over

en meget sjelden

serfalket Pholade,

tillige med Dyret

fra den

Stamse Havbugt.

Med Aftegninger.

af

Spengler.

Ligesom Naturkyndigheden, efter alle nyere Naturforskeres Vidnesbyrd, har i de sidste halvtredstindstyve Aar vundet mere, end i mange foregaaende Aarhundrede, saa har man og i samme Tid lært at indsee, hvor meget der endnu mangler os, og hvad der udkræves til, endog kun nogenledes at bringe denne Videnskab sin Fuldkommenhed nær. Imidlertid maae enhver Erfaring og ny Jagttagelse af en Skabning, hvor ringe den og maatte synes, ikke allene tiene os til omtalte Niemed, men ogsaa stedse føre os nærmere til Guddommen, og opmuntre Naturelserne hver i sit Fag, at bringe Steen og Kalk til denne Naturvidenskabens store Bygning, om det endog skulde være en sildig Esterverden

verden forbeholden, at høste Frugten af deres Flid, for af saa mange enkelte Deele endelig at oprette et Ganste.

Skient nu de store Naturkyndige i vore Tider ved utrættet Flid og Skarpsindighed have eftersporet Naturen i dens Verkested, og lykkeligen borttaget det Forhæng, bag hvilket de Gamle havde skjult deres Hemmeligheder under tusinde Fabler, som Esterkommerne i en lang Række af Aar have beholdt, endskjønt de have fordrevet det Falske ved det Sande, og overalt udbredt et stort Lys over Dyreriget, ved at gjøre os bekiendt med hele Hæere af nye ubekiendte Skabninger, saa vil dog Jagttageren til alle Tider i dette vidtsøftige Rige finde Gienstande nok, som fortjene hans Flid og Undersøgelse. Hvor umaaleligen rigt er ikke Havet, som i sit Dyb skjuler saa mange Skatte, hvorhen just ikke Undersøgerens Die saa let kan naae, dog forskaffer et eller andet lykkeligt Tilfælde ham undertiden saadanne Skabninger, som tilforn enten slet ikke eller meget usuldkommen vare bekiendte. Dette sidste Fald er det ogsaa, som nu sætter mig i Stand til, at forelægge det Kongelige Videnskabers Selskab til dets gunstige Bedømmelse en Beskrivelse over en sielden oslindisk Pholade, som tilforn hverken har været Naturens Skræmme, eller de Naturkyndige bekiendt efter alle sine Dele.

Pholade-Slægten har allerede været bekiendt for de gamle, som under Navnet Pholas just vilde betegne saadant et Dyr, som er vant til at skjule sig og forstikke sig, og altsaa vidste, at disse Muslinger kun treffes skjulte i Slim, Stene, Leer, Koraller, Konchyljer og Træ. Denne besynderlige Egenskab hos denne Muslingslægt, at indbore sig i bemeldte Materier, er den egentlige Aarsag til, at visse Urter deraf saa sielden komme for Dagens Lys, og endnu sieldnere er man saa lykkelig, at drage dem med alle deres Deele ud af deres Fængsler. Imidlertid maae jeg ikke lade ubemærkt, at de gamle Skribenter, saavel som nogle nyere, tillægge endnu en anden Art Musling, nemlig en toskallet, som ogsaa veed at indbore og skjule sig i haarde Klipper, det Navn Pholade, og forverle den med den mangeskallede. Denne toskallede Musling er efter Linne' en *Mytilus*, nemlig hans *Mytilus lithophagus*, den seer ud som en Daddel, og findes i Mængde ved Toulon i Provence, og i Havnen ved Ancona i Italien, i Kalk og Marmor Steen, hvor ogsaa Dyret forbruges som en velsmagende Spise.

Men de egentlige Pholader høre til de mangeskallede Muslinger og til den første Orden, efter det Linneiske Natur-System. De have snart fire, snart fem, snart sex Skaller, eftersom deres Arter ere forskellige, men deri komme de alle overeens, at de have to store Hoved-Skaller, hvorved de ligne de toskallede, med hvilke de meget ofte forveksles af de Ukyndige. Disse to store Skaller slutte aldrig tæt sammen hos Pholaderne, saa det var nødvendigt, at de ved flere og mindre Skallers Hielp kunde skjule og befæste Dyret; derfor bestemte hver Art Antallet og de mærkværdige Figurer, samt Stedet, hvor og hvorledes de skulde heftes paa og over de to store Skaller. Man maae visselig forundre sig, at saa saa Naturforskere have skrevet noget grundigt om denne besynderlige Muslingslægt. Kun allene den berømte Hr. de Reaumur, som Konchylogien har at takke for saa mange smukke Afhandlinger i de Parisiske Memoires de l'Academie des Sciences, har i dette Verk for Aaret 1712. pag. 125. Pl. 7. meget omstændeligen beskrevet den Pholade-Art, som i Mængde findes ved de franske Kyster, nemlig ved Poitou og Aunis, i Leer og haarde Stene, og af Indbyggerne kaldes Dails og Pitaut, og spises af dem som noget Lækkert. Denne Musling er Linne's Pholas Dactylus og bestaaer af sex Skaller, hvorvel denne store Naturkyndige kun angiver tre. De Engelske Pholader ere tildeels beskrevne af Lister, som dog urigtigen kun angiver fem Skaller hos dem, da de virkeligen have sex. Den Islandiske Pholade kaldes der i Landet Bergbue, og er Linne's Pholas crispata. Forfatterne af en Reise igiennem Island have pag. 1009. beskrevet den, og tillige ladede den stikke i Kobber; de sige: „ at denne Musling er en af de rareste Arter „ i Island, og findes i et Lag af haard Sandsteen i Stranden paa Vidoe, „ hvor den har sig mange Boliger, og naaer med sin over et Qvarteer lange „ Snabel op i Luften, naar det er størst Ebbe.“ Om de paa Ryggen siddende smaae Skaller tale disse Forfattere intet, hvilket end ydermere stadfæster Beviset, at disse Muslinger saa stelden komme hele for en agtsom Betragters Dine. Denne Ufuldstændighed har sin Grund deri, at saasnart denne Musling er udtaget af de Huller, hvori den har siddet skjult i Steene, og er kommen i Luften, tørres disse mindre Skaller løs fra deres Baand, og falde af fra begge de store Skaller.

De allerstørste Pholader, som hidindtil ere bleve os bekendte, komme fra America, og efter Lister's Beretning fra Virginien, hvor man finder dem sex Tommer lange og derover. Af denne prægtige Musling, som er Linne's Pholas Costatus, og findes afbildet hos alle Forfattere, har endnu ingen i noget Cabinet seet de fire mindre Skaller, som omgive de to store, og som vissefælgelig, at slutte fra de sidstes besynderlige Bygning, maae være meget mærkværdige.

Den uendelige Mængde mindre Pholader, som pleie at indbore sig i Konchylier, Søcoraller, og andre Legemer, have iblant sig mange Arter og Forskielligheder, hvorpaa jeg kan fremvise Prover i min egen Naturalie-Samling. Naf en besynderlig Art er den femskallede ostindiske Træepholade (Pholas lignorum) som allene pleier at have sin Bolig i Væle og andet Træ. Den har i alle sine Dele den skønneste og zierligste Bygningsmaade. Paa Planter, Væle og Drivetræe i Søen kan man ei anderledes opdage dens Nærværelse, end at man uden paa seer smaae Huller, af en Naals Tykkelse, hvorigennem den drager Luft, og trækker sin Næring til sig. Denne mærkværdige Pholade-Musling har jeg beskrevet i det fjerde Bind af det Berlin'ske naturforskende Selskabs Beskæftigelser. Til samme Pholade-Slæggt henhøre ogsaa Skibs- og Vælormene (Teredines) derhen de og ere satte af de nye Methodister, Abdanson, Conferentsraad Müller og Davila. Endnu en anden Art deslige Pholade-Orme ere omgivne af steenskallede Kor, og tage med hele Familier Bolig i en Slags Cocus Nødder, som i Ostindien drive om i Søen, hvorom jeg i Naturforskerens 13de Bind i en egen Afhandling har givet omstændelig Efterretning. Af disse forudsendte korte Bemærkninger kan man allerede formode et temmeligt Antal Forskielligheder i denne Musling-Slæggt, skient Linne kun har kiendt og angivet sex.

Den ostindiske Pholade, som jeg nu har foresat mig efter alle sine Dele at beskrive, er hidindtil aldrig kommen fuldstændig til os; men enkelte Stykker af de to lange Skaller have vi just ikke sielden erholdet. Hr. Brødersten, en af de evangeliske Brødre i Tranquebar, som i mange Aar har gjort det til sin Forretning, at opsamle de der værende Konchylier og andre Naturalier, og selv har holdt Folk af de Sorte, for at hente Konchylier op fra Havets Dybde, har aldrig været saa lykkelig at faae Syn paa en fuldstændig Pholade.

lade. Ved hans Tilbagekomst til Europa bragde han mig som en stor Siel-
denhed, to saadanne Hovedskaller, som udgjorde et Par; men om alle de øvrige
mindre Skaller vidste han intet at sige mig. Hr. Doctor König i Tranque-
bar tilmeldte mig i et Brev 1778. blant andet følgende: „Ved Setta-Pa-
„Chauterie, mod den nordøstlige Side bestaaer Strandbredden af en for-
„tegrace Leerart, og bliver paa eengang dyb. I dette Leer leve mange
„fældne Konchylier, fornemmelig den Mya (men han meende Pholas) som
„man aldrig finder parret. Ingen Sort er at overtale til der at gaae i
„Bandet, de forsikre alle, at Grunden er saa blød, at intet Menneſke kan
„gaae paa den.“ I et andet Brev af 1780. skrev denne Ven mig saaledes
til: „I den Sineiske Søe og den Siamſke Havbugt, for Udløbet af Strom-
„men Areda, hvor den gaaer op til Alastav, fischer man en stor Art Phola-
„der, som der blive spiste. De leve en halv Mand dybt nede i Mudderet.“
Her er det nu lykkes for denne ivrige og utrættelige Naturforsker, at opdage
nærværende Pholade i sin Fuldkommenhed, og at bevare den i Vin-Spiri-
tus. De to Hoved-Klapper eller store Skaller A B have den anseelige Længde
af 5 Tommer og Bredden C D er $1\frac{1}{2}$ Tomme. Naar begge Skallerne sidde
sammen, er deres Figur cylindrisk. I den underste Ende B, hvor Topperne
(Nates) støde sammen, er den tyk, men i den forreste Ende ved A blive Skal-
lerne smalle, noget fladtrykte og staae fra hverandre, ligesom de og paa Ryg-
gen og tildeels ved Topperne selv lade en temmelig Åbning imellem sig, som
siden bliver bedækket af de 4 mindre Skaller; men paa Buggsiden fra B til E
lutte de tæt sammen.

Den udvendige Overflade af de to store Skaller bestaaer af to Feldter eller
Afdelinger. Midt fra Toppen, som har sit Sæde meget nær mod den un-
derste Deel B, gaae i en Diagonal-Linie, noget over Halvparten af hele Over-
fladen, tredive til fyrrethve Ribber ned over Muslingens Brede. Disse Rib-
ber bestaae af lutter smaae udhulede og nedad vendte Skiel, og blive atter
tværskaaene af saa mange forbydende Længde-Furer, at Skallerne derved blive
bevæbnede, som en Nasp, at kunne dreie sig frem af deres Boliger. Det
øvrige af Skallen eller det andet Feldt er ganske glat. Oven ved Toppen mod
den nederste Side imellem C og F udkommer indvendig fra en dobbelt Læbe-
Søm, som bedækker sammes Spidse. Begge disse Læber staae omtrent halv-
anden

anden Linie fra hinanden, og dette Mellemrum bliver med Mellem-Vægge igien inddeelt i tolv Kammere. Paa den indvendige Side have begge Hovedskallerne den samme Afdeling, som den yderste Overflade. Den Deel med de ophejede Skiel er her fordybet, og hvert Skiel udmærker sig ved en liden Fordybning, ligesom Punkterne paa et Fingerbøl. Det øvrige er ligesom uden paa glat, og i denne glatte Deel, henimod den forreste Ende, paa Røgsiden, strax under den skarpe Kant ved G, er i hver Skal en oval glindsende temmelig stor Hule, hvori den bruskede Seene eller Muskel har siddet, som har forseenet Dyret med sine Skaller. Det mærkværdigste, som sees paa Skallerne indvendige Side, er den under Toppen krum udbeiede udhulede Tand. Denne Tand er ikke, som hos de toskallede Muslinger, bestemt til Hængsel eller Charniere, for at sammensætte begge Skallerne, thi her slutte de ei sammen, og Tænderne kunde ei heller naae hverandre; man maae altsaa formode, at de i denne Ende, som er saa langt borte fra Muskelen, skulle hielpe til at giøre Skallerne faste med Dyret. Jeg har i en anden Afhandling giort Methodisterne det Forslag, at antage denne krumbeiede Tand til Slægtens Særtegn, da den findes i alle Pholade-Arter, i hvor forskjellige de end ere; hvad enten de ere store eller saa smaae som en Lindse; og enten deres anviste Bolig er i Klipper, Marmor, Leer, Træe, Konchylier eller Koraller, saa vil dette stedse vise sig som et uforanderligt Kiendemærke.

Efter de nu beskrevne to Hovedskaller kommer den tredie, nemlig: et Fiolddannet Dæksel H, som meget nøie passer til begge Skallers Topper, og efter deres udvortes Dannelse deels er udhulet, deels nedbeiet. Skallen i dette Dæksel er tykkere og stærkere end de to store Skaller, som ere temmelig tynde, sære og brækkelige. Alle andre bekjendte Pholade-Arter have intet saadant Dæksel; Pholas Dactylus, som Neaumur har beskrevet, har i dets Sted to overmaade tynde ovale Plader, som ligne Pergament, og som ere heftede ved Siden af hverandre paa Muslings-Toppen; blant de Konchylier, som vi pleie at faae fra Niquebar, har man undertiden kunnet finde et eller to Stykker af dette nye Pholade-Dæksel, og saalange man ikke vidste, til hvad for en Klasse blant Konchylierne det henhorde, har man holdt det for en nye Patell-Art. Salig Hr. Hofraad Walsh fik dette Dæksel til Forøring af en Konchyliæ-Ben her i Staden, og beskrev det i Naturforskerens trettende

Stykke, pag. 86. som en nye opdagen og endnu ei beskrevet ostindisk Patelle, under det nye Navn af det Danske Skjold. Formedest den temmelig opheiede og tilbagebøiede Top, faaer dette Dæksel virkeligen en stor Lighed med Patellerne. I dets brede Ende er det paa den yderste Rand i Midten ganske lige, men udvider sig til begge Siderne, og bliver bredest mod Midten. Den bageste Deel fra Toppen af er stærkt nedadbøiet, bliver ganske smal, og ender sig med en stump Spidse. Denne smalle Deel fra Toppen indtil Spidsen, er i Midten trykket skarpt indad, og gier paa den indvendige Side H I en opheiet skarp Ryg, som i sin Beliggenhed imellem begge de to store Skallers Topper virker meget til Befæstelsen, og forhindrer, at det ei kan forskyde sig. Paa den indvendige Side H I er det ligesaa dybt udhulet, som den uden til er opheiet og hvelvet. Den hele udvendige Overflade er zirligen om dragen med lutter fine Linier, asmaalte efter Skillelsen af Skallens Omrids. Dette Dæksel har sin Befæstelse af Dyret og dets saa kaldte Kappe, som træder frem imellem begge Skallernes Topper, og suer sig fast i de forhen beskrevne Kam mere imellem de to Læbe-Somme, hvorved den sfiuler Topperne, og ved et Bindsel, Baand eller Mussel holder dette Skalle-Dæksel fast. Dets Længde er halvanden Tomme, og dets største Brede ti Linier.

Nu følger vor Pholades fjerde Skal, som er den allermærkværdigste man nogen Tid kan see. Ved Lit. I. er den forrestillet ovenfra, og ved K neden til. Denne liden Skal, som kun er liden mod den forrige, har en aflang fir kantet Skikkelse, er syv Linier lang og fire bred. Paa dens forreste Deel M er den rund udbøiet, og fra begge Hiørnerne, som ere skarpt indskaarne og nedad bøiede, gaaer en indtrykt Fold, som stæder sammen i Midten af den bageste Kant, og danner en Hule i Skallen. Paa den underste Side K ere disse Folder forhøiede til en skarp Ryg N N. Her i Midten ved L sidder ved et Bindsel eller Mussel en efter Længden udhulet Klap i en sfiiev Winkel, af samme Materie som alle de forrige Skaller, og kan betragtes som den femte Skal. Begge disse forunderlige smaa Skallers Sæde er ligesaa besynderligt. De sidde nemlig under den tredie og sfiolddannede Skal H, ved dens bredeste Ende O O; den underste Deel af denne fjerde Skal K kommer til at staae paa begge de to store Skallers Top, saa at de skarpe Kanter N N meget nøie passe i Skallernes Jordybninger. Den Side med den liden
Klap

Klap L kommer bag til mod B, og denne mindste Skal eller Klappe tilslutter aldeles al Nabning paa Ryggen, som maaskee kunde være Dyret skadelig, og steder paa den siette Skal P, som er to Tommer lang, paa den brede Ende ved P to Linier, men paa den smale mod Toppen, en Linie bred. Den er meget tynd, ret som den var skaaren af en Fierstilk, ganske lige og flad, og paa den forreste Ende, hvor den er bredest, afrundet.

Jeg vilde paatage mig et overflødig Arbeide, ved at sige noget om Dyret, som beboer denne nye Pholade, efterat Hr. von Neumann i foransførte Memoires, Dargenvilles i sin Zoomorphose, Adanson i sin Histoire naturelle du Senegal, og Lister allerede have skrevet derom, dersom ikke Forskielligheden af Skallerne ogsaa havde kunnet virke en Forandring paa Dyret, og dersom jeg ikke paa visse Grunde var af en ganske anden Mening om det Verktoi, hvoraf Dyret betiener sig, for at udhule sin Bolig og udvide den ligesom det vorer til. Jeg har forhen sagt, at begge de to store Skaller af denne nye Ostindiske Pholade passe sammen i deres Underdeel, og staae kun fra hinanden med deres forreste Ende. Anderledes forholder det sig med de franske og engelske Pholader. Begge de lange Skaller ere paa den underste Deel paa Buggsiden rundt udfkaarne, saa at Dyret paa denne Deel er nøgent og ubedækket, og i Henseende til den Deel, som man kalder Dyrets Fod, ganske forskiellig fra den Ostindiske Pholade. Ved begge Arter er Dyret ganske indsvøbt i en tyk hudagtig Kappe, som slutter tæt i alle Musfellskaallerne Bøgge, udfylder endog de Steder, hvor Skallerne ei passe tæt sammen, og tiener tillige til, ved et Ligament eller en Muskel at befæste de smaae Skaller paa sig. I denne Kappe, som oven og unden til er aaben og ligner en Tragt eller et Futteral, ligger Dyret, som i sin forreste smale Ende udstrækker en ofte sex Tommer lang Snabel Q, ligesom en hudagtig Cylinder, igiennem hvilken gaae to Kanaler eller Nabninger, hvoraf den ene er noget større end den anden, og som paa deres forreste Deel ere indfattede med fine Traader. Den ene af disse Kanaler bruger Dyret til, derigiennem at skille sig ved sine Overflødigheder, den anden til Vandedrættet, og tillige for derigiennem at tage sin Næring til sig, det pleier ogsaa ligesom et Springvand at udspreide det indsuede Vand. Lige bag ved denne Snabel skal, efter Listers Vidnesbyrd, Dyrets Eggestok og dets Nølings-Kemmer ligge. Paa den underste

og tykke Ende, hvor Kappen sees aabnet, sidder den kiedfulde Deel, som man hos Musling-Dyrene kalder Foden, og hvoraf de betiene sig, til at krybe affted paa. Den er paa denne Musling overordentlig smal, nemlig halvanden Linie; derimod er den ni Linier lang, tilspidset i begge Ender, og en Linie fremstaaende for Dyrets øvrige Kied. Ganske anderledes er denne Fod hos de franske Pholader; den er saa stor som Neglen paa den liden Finger, aflang rund, men dog paa begge de længste Ender draget i en Spids. Jeg kan ikke bestemme, hvad Nytte Dyret kan have af denne Fod. Da det aldrig kan forandre sin Voepæl, skulde man troe, at det ikke behøvede nogen Fod til at krybe paa. Dyret har af Naturen ikkun faaet en ganske liden Abning, hvor igiennem det kan stikke sin Snabel, for at drage sin Aande og tage sin Næring til sig. Hr. von Reaumur er af den Meening, at Pholade-Dyret i Forhold af sin Bert, med denne kiedfulde Deel udhuler sin Bolig, formedelst sin mouvement progressif, som han kalder det. Men jeg veed ikke, hvorledes det kan være mueligt, at saadan en blød og kiedfuld Deel kunde bore de i Klipper og Marmor giorte Huler større og dybere, om Bevægelsen endog var nok saa langsom og vedholdende. Herudi har jeg en ganske anden Meening. Alle Pholade-Skaller, saa mange Arter de endog ere af, endogsaa de allermindeste og næsten usynlige, have paa deres underste og tykke Ende af deres Skallers Overflade snart krydskaarne Ribber med fremstaaende spidse Negle, som paa en Naap, snart indskaarne Furer, som paa en Siil. Hvorfor skulde Naturen have forsynet med saadant brugbart Verktoi, naar det ikke var dem fornødent til deres Bedtligeholdelse? Endnu andre Forfattere tale om en ætsende Saft, hvormed Pholaderne skulde kunne opløse den haarde Steen, som er deres Bolig, og Gud veed, hvad for en Mangde underlige og fabelagtige Meeninge de Gamle have efterladt os, om hvorledes og paa hvad Maade saa mange Muslingarter have kunnet bane sig Wei ind i de haarde Klipper. Men hvorledes disse Skabninger fra Begyndelsen trænge sig ind i saadanne haarde Legemer, hvorpaa man ei seer mindste Tegnet til dem, undtagen et meget lidet Hul, vil i mange Henseender endnu maaskee længe blive et Problem. Hr. von Reaumur er af den Meening, at Pholaderne, naar de ere smaae og neppe et par Linier lange, pleiede at krybe ned i en haardagtig Leer-Jord, hvorudi de udhulede sig deres Boliger, efter som de voxde og bleve

store

store til. Denne Leer-Jord bliver efterhaanden haard og forsteenes tilsidst, naar Muslingerne have haft Tid til at blive store. Denne store Naturkyndige vil aldrig have fundet smaae Pholader i haarde Steen, endskjont han antager, at disse Muslinger, endog naar de endnu ere unge, gierne kunne bore i den haarde Steen. Men hermed er den mørke Tale endnu ikke opløst. Hvorledes kunne da Pholaderne ind i steenhaarde Korchylter, som dog aldrig have været saa bløde som Leer? Om Koraller vil jeg intet sige, da de altid pleie at være porøse. Endogsaa til at trænge sig ind i Træ, og der udhule sig en Boepal, udfordredes visseligen egne Verktøi. Alt hvad man kan svare, er, at denne Muslings Yngel snige sig ind i disse fremmede Legemers fine Porer, og opflaae der deres Bolig, indtil de efterhaanden med de af Naturen dem forundte Redskaber udvide og forstørre deres mørke Kammere. Hvad den nu beskrevne Pholade-Muslings Farve angaaer, da ere alle sex Skaller ganske hvide. Dyret, som har beboet den, er mørkt askegraat, og Snabelen eller den dobbelte Kanal brun.

Iblant de enkelte Pholade-Skaller af den nyeligen beskrevne Pholade, findes ogsaa undertiden en anden Art, R, som i mange Stykker er forskiellig fra den første. Paa Overfladen er den (undtagen en liden Deel, som er glat) overdraget med flieve Ribber, som udspringe fra Toppen, ligesom hos den forrige. Disse Ribber ere igien overflaarne af Tværstribet, som gaae langs ad Muslingen, hvorved dannes kun ganske lave Skiel, men som staae i Reiret, isteden for at de ved den forrige Art vende nedad. Læbe-Sammen er her ikkun enkelt, og lægger sig bredt over Toppen, selgelig har denne Musling ingen Kammere, som den nys beskrevne og de franske. I Henseende til deres Omrids er den ikke saa lang og smal udstrakt, men mere efter en oval Figur bredere og mere buged opblæst. Indvendig har den, ligesom Mytili, en lang udstrakt Fals, som begynder ved Toppen. Muskelpletten ligger noget dybere ind mod Skallen, og nærmere ved den forreste Ende. Hvor mange Arter og Forskieligheder af disse Pholade-Muslinger ville ikke endnu med Tiden blive opdagede? Gancke besynderligen dannet maae den være, hvis Dæksel jeg her bekiendtgjør, i det ringeste er den aldeles forskiellig fra den før beskrevne nye Pholade. Ved S er den forrestillet fra den øverste, og ved T fra den indvendige Side. Jeg har laant den af Hr. Etatsraad P. von Hemmerts

rige og skønne Konchylie-Samling. Efter dens Omkreds ligner den noget en Blommesteen. En ganske liden Top sidder mod den bageste Ende, som er den tredie Deel af Skallens Længde. Denne korte Deel er meget stærkt, og mere nedad bøiet end den længere. Ovenpaa er fra Toppen af indtil begge spidse Ender, et dybt og skarpt Indtryk, som indvendig T langs ad hele Skallen har udtrykt sig i en stærk opbøiet Ribbe. Skallen er stærk, hvid, og i sin bøiede Tilstand i Tomme to Linier lang, samt sex Linier bred. Paa hele Overfladen er dette sieldne Dækfel, ligesom det forhen beskrevne, rundt om belagt med fine Linier, som dreie sig om Toppen som Middelpunkt.

Kiøbenhavn den 23de Januar 1784.

